

ikke, at Andre tro, at der skal kraftigere Midler til ligeoverfor denne Regtelse af Ordet, ligeoverfor Hændelsen af Valglovens § 35. Det kan jeg særdeles godt forstaa.

Minestad: Paa egne og et andet Medlems Vegne skal jeg tillade mig at anbefale Thinget at vedtage Valgets Godkendelse. Den ærede Ordfører, som anbefalede den modsatte Indstilling, fandt det for sit Bedkommende nødvendigt udtrykkelig at fremhæve gjentagne Gange, at han virkelig kun gjorde det, fordi han fandt, at det var rigtig. Jeg føler ikke nogen saadan Nødvendighed for mit Bedkommende. Den ærede Ordfører søgte at gøre gjældende, at den Fremstilling, der i vor Mindretals Udtalelse var givet af det, som var passeret ved den paagjældende Valghandling, ikke var fuldkommen stemmende med den aktmæssige Fremstilling. Han betegnede det som et Maleri i Modsetning til hans egen Fremstilling, som var, sagde han, et Fotografi. Jeg kan nu gjerne acceptere dette. Jeg holder ikke saameget af disse Signelser og Billeder, som jo i Regelen sjældent træffe nøagtigt. Men jeg kan gjerne acceptere denne Signelse, thi efter min Mening vil et godt Maleri give et langt rigtigere Billede af Gjenstanden end et Fotografi, hvor jo de Dele, som man holder længst fremme, komme til at tage sig størst ud, paafaldende store ud, og jeg maa sige, at denne Fremstilling, som vi have givet, er vistnok fuldkommen nøagtigt stemmende med, hvad der foreligger dels i Lindbergs Erklæring og dels i Forhørene. Lindbergs Erklæring gaar jo ud paa, at han fulgte den Fremgangsmaade, at han lod Kandidaterne udtale sig først, om de vilde, gjentagne Gange, men at han, naar disse Udtalelser vare færdige, og man gik over til Interpellationerne, kun i Regelen gav Ordet til den Kandidat, som var bleven interPELLERET. For saa vidt er der dog vist nok ingen Tvivl om, at han har fulgt denne Fremgangsmaade. Derom kan der jo dog ikke reises Tvivl; men paa den anden Side, føier han til, at han heller ikke fulgte den Fremgangsmaade saa stramt og saa strengt, at han aldrig kunde fravige den, men at han nok undtagelsesvis kunde give En Ordet, naar Forhandlingernes Gang gav særlig Anledning dertil paa et senere Standpunkt (Ordføreren: Er dette slet?). Begge Dele ere netop slette. Jeg maa fastholde, som det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgfreds (Berg), at der ikke er oplyst Noget som helst, der strider mod denne Lindbergs Fremstilling. Der er tværtimod oplyst Noget, der ligefrem bestyrker denne; thi det, der slette i 1876 med Hentydning til Søren Pedersen, som hændtes ham selv, og som han altsaa selv maa hende, var netop Noget, som haade var en Undværelse af Regelen og af Udtagelsen. Han mødte Regelen for sig, og det fik han at vide. I det han begjærede Ordet paa dette senere Stadium af Forhandlingerne, blev

der nemlig ikke sagt til ham: Vær saa god at tage Ordet. Det vilde have stemt med den Opfattelse, som den ærede Ordfører gjorde gjældende. Nei, tværtimod; Lindberg sagde til ham, at han kunde ikke paa dette Stadium faae Ordet, og da Søren Pedersen derefter indtrængende bad derom, idet han sagde, at han kun vilde gjøre en kort Bemærkning, eller en ganske kort Bemærkning, gav Lindberg ham Ordet for en ganske kort Bemærkning, eller som han selv siger, for en kort Bemærkning. Dette ses altsaa at være fuldkommen stemmende med Sagtagelsen baade af Regelen og af Udtagelsen. Det, som nærværende Sag altsaa dreier sig om, er, som den ærede Ordfører rigtig bemærker, det Spørgsmaal, om den Fremgangsmaade, som Lindberg saaledes har fulgt, er i Strid med Valgloven. Thi saa meget vil dog vistnok være klart, at, er den ikke i Strid med Valgloven, vil det være aldeles urigtigt at fuldkaste Valget. I den Henseende maa jeg nu tilstaa, at jeg kunde have stillet en lignende Fordring og det med temmelig stor Ret til den ærede Ordfører, som han med Hentydning til et andet Punkt stillede til mig, nemlig at han skulde give en Begrundelse af sit Standpunkt i den Henseende. Jeg havde om dette Hovedpunkt virkelig kunnet vente en Begrundelse, men en saadan kom aldeles ikke frem. Den ærede Ordfører indskrænkede sig til at paapege, at der i Valglovens § 35 staar, at Kandidaterne skulle have Afgang til at udtale sig for Forsamlingen. Sa, det er meget vist. Det er der vist Ingen, som vil bestride paa nogen Maade, og der er vistnok heller Ingen, som i fjerneste Maade ved nogensomhelst Valghandling har bestridt, at Kandidaterne skulle have Afgang til at udtale sig for Forsamlingen. Men derom dreier Spørgsmaalet sig aldeles ikke. Der er ikke mindste Tvivl om, at Søren Pedersen har havt Afgang til at udtale sig for Forsamlingen, han har gjentagne Gange havt Leilighed til at udtale sig for den. Det, som Spørgsmaalet dreier sig om, det er, om den ærede Ordfører har Ret i den Paastand, at de Ord: „Kandidaterne skulle have Afgang til at udtale sig for Forsamlingen“ — ere at opfatte saaledes, at Kandidaterne skulle, naar de maatte ønske det, paa et hvilket som helst Stadium af Forhandlingerne, og naar de ville det, have Afgang til at udtale sig for Forsamlingen. Det er Spørgsmaalet, og i den Henseende gjorde den ærede Ordfører end ikke noget Forsøg paa at søre Bevis for Rigtigheden af sin Opfattelse. Mig forekommer det nu, at det er temmelig klart, at det i og for sig ingenlunde involverer det, at Kandidaterne paa ethvert Stadium skulle have Leilighed til at udtale sig, ja endog at det er klart, at Ordene ikke kunne have den Mening, at en Kandidat paa ethvert Punkt kunde træde frem og forlange Ordet, thi en saadan Opfattelse vilde være i Strid med de to Regler, som ere Hovedregler i Paragrafen, at det